

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Alza.cz a.s., IČ 27082440**
se sídlem Praha 7, Jateční 33a, 170 00
v řízení zastoupeného JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem
sídlím Jungmannova 745/24, 110 00, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,**
sídlím Vršovická 1442/65, 100 10, Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2018, č.j. MZP/2018/500/585

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2018, č.j. MZP/2018/500/585, kterým změnil

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 15.2.2018, č.j. 1611365/PMM tak, že ve výrokové části I. se text „Porušení ust. § 38 odst. 4 zákona o odpadech se společnost Alza, jakožto povinná osoba (výrobce), dopustila tím, že ke dni kontroly, provedené dne 6.9.2016“ nahradil textem „porušení ust. § 38 odst. 4 zákona o odpadech se společnost Alza, jakožto povinná osoba (výrobce), dopustila tím, že ke dni 17.10.2016“, a ve zbytku rozhodnutí inspekce potvrdil.

2. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí žalobci uložena pokuta 180.000,- Kč za porušení ustanovení:

- a. „...§ 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění platném a účinném do 30.6.2017 (dále jen „zákon o odpadech“), které stanoví, že pokutu uloží inspekce právnické osobě, která nezajistí zpětný odběr použitých výrobků určených ke zpětnému odběru, za porušení ustanovení **§ 37k odst. 4 písm. a)** zákona o odpadech, které stanoví, že poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech zajistí, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodávaného elektrozařízení podobného typu a použití ...“ (viz bod 1 výroku I. Rozhodnutí);
- b. „... § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech, které stanoví, že pokutu uloží inspekce právnické osobě, která nesplní jinou povinnost související se zpětným odběrem, za porušení ustanovení ust. **§ 38 odst. 4** zákona o odpadech, které stanoví, že povinná osoba musí prostřednictvím právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, která prodává výrobky uvedené v odstavci 1 konečnému uživateli, (dále jen „poslední prodejce“) zajistit, aby byl konečný uživatel informován o způsobu provedení zpětného odběru těchto použitých výrobků...“ (viz bod 2 výroku I. Rozhodnutí).

3. Žalobce nejprve namítá nesprávné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů. Inspekce vytýká žalobci, že porušil ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech, jakožto povinná osoba (výrobce) tím, že ke dni kontroly provedené 6.9.2016 na svých internetových stránkách www.alza.cz neinformoval konečné uživatele o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků prostřednictvím míst zpětného odběru zřízených kolektivními systémy REMA PV Systém, a.s. a REMA Systém, a.s., které pro společnost Alza zajišťují společné plnění povinností výrobců elektrozařízení (chyběl alespoň odkaz na příslušné stránky kolektivních systémů), a dále tím, že na svých internetových stránkách neinformoval konečné uživatele ve smyslu bodů a) – d) ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech. Žalovanému vytýká, že nezohlednil fakt, že veškeré požadované informace (o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků) byly na webové stránce žalobce obsaženy, konkrétně na <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech>, ačkoli žalobce na toto upozorňoval již ve vyjádření, v odvolání i ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalovaný pouze znovu poukazuje na výpis z webové stránky žalobce ze dne 17.10.2016 (<https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm>), který v době dané kontroly informace neobsahoval. Není ale patrné, proč inspekce i žalovaný považují za rozhodující právě tento druhý webový odkaz a zcela pomíjí první uvedený odkaz, když oba odkazy vychází ze stejné základní „internetové stránky“ žalobce. Stejně tak není patrné, proč žalovaný nezohlednil úpravu textu na druhém webovém odkazu (na kterou navíc sám poukazuje).

4. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že výše uvedená webová stránka <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> údajně nemůže plnit svoji funkci a informovat konečné uživatele ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4 – není však zřejmé, jak a proč žalovaný k takovému závěru dospěl. Není také zřejmé, proč žalovaný za „adekvátní způsob pro vyhledávání předmětných informací“ nepovažuje postup využívající standartní a všeobecně využívaný internetový vyhledávač (např. <https://www.google.cz>). Žalovaný pak zcela opominul fakt, že inspekce v rámci kontroly hledala předmětné informace na webu žadatele ve vyhledávacím okénku sloužícím identifikaci hledaného zboží, neboť tento nepochopitelný postup inspekce v žádném případě nemohl vést k získání daných informací.
5. Žalobce dále odkazuje na nutnost respektování principů trestního práva ve správním řízení, a to zejména základní zásadu „in dubio pro reo“ a při tom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2006, č.j. 6 As 23/2005-66 nebo ze dne 7.4.2006, č.j. 6 As 19/2005-52. Rozhodnutí žalovaného tak považuje žalobce za nepřezkoumatelný pro nedostatek skutkových důvodů (odkaz na rozsudek NSS 2 Ads 58/2003-75, když při tom poukazuje i na to, že žalovaný změnil rozhodnutí s ohledem na „počátek tvrzeného deliktu“, který podle ní nově nastal dne 17.10.2016, ale ani závěr není srozumitelně odůvodněný.
6. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá vady řízení. Žalobce namítá, že nebyl před vydáním rozhodnutí I. stupně seznámen s tím, v jaké pozici chápe správní orgán společnost žalobce, zdali jako výrobce nebo jako posledního prodejce, neboť to má dopad na jednotlivé povinnosti. Žalovaný se s postupem inspekce ztotožnil, když uvedl, že takový postup inspekce považuje za souladný s § 4 odst. 4 správního řádu. Vypořádání s odvolací námitkou považuje žalobce ale za zcela nedostatečné a svědčí o nepochopení podstaty. Žalobce tak měl možnost se k této otázce, tedy k otázce, zda inspekce chápe žalobce jako „výrobce“ nebo jako „posledního prodejce“ nebo jako „výrobce I – posledního prodejce“, mohl vyjádřit až v rámci svého odvolání, což považuje za zcela nedostatečné.
7. Žalobce ve třetí žalobní námitce namítá nesprávné právní posouzení povinností žalobce co by tzv. posledního prodejce. Závěry žalovaného jsou dle žalobce nesrozumitelné a dílem jsou založeny na nepochopení, resp. dezinterpretaci obsahu odvolacích námitek žalobce týkajících se bodu 1 výroku I. rozhodnutí inspekce, čímž daná věc je ze strany žalovaného nesprávně právně posouzena. Žalobce přitom namítá:
 - a) Zákon o odpadech neuvádí, že „možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě dodávky se musí vztahovat na všechny způsoby dopravy..“, jak mylně dovozují správní orgány a namítá, že jde o výklad § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech zcela nad rámec jeho textu a smyslu.
 - b) Ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech uvádí, že povinnost zajistit, aby konečný uživatel měl možnost zpětně odebrat použité elektrozařízení režimu „1:1“, je stanovena „v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení“. Jde tedy o alternativy, kdy naplnění jedné z alternativ snímá z posledního prodejce povinnost dle druhé alternativy. Výklad zastávaný inspekcí proto považuje za nemožný.
 - c) Tzv. ALZA boxy jsou sice místem dodávky daného elektrozařízení, nikoli ale místem prodeje – pokud tedy byla naplněna možnost zpětného odběru použitého elektrozařízení v režimu 1:1 v místě prodeje (na provozovně žalobce), zákonná

povinnost žalobce zajistit zpětný odběr použitého elektrozařízení v režimu 1:1 tím byla beze zbytku splněna.

- d) Za nesrozumitelný považuje odkaz na postavení České pošty, a.s., provozovatele tzv. P.O.Boxů, coby pouhé spediční společnosti, a to ve srovnání s pozicí žalobce. Zřejmě jde o nepochopení průměru, který žalobce použil v odvolání. V řízení není možno vycházet z toho, jak by podle inspekce a žalovaného měl daný systém ideálně fungovat, ale je nutné posuzovat, zda žalobce dostal svým povinnostem dle platného a účinného textu zákona o odpadech.
 - e) Žalovaný nezohlednil fakt, že inspekce neprověřovala, zda je zbavit se vysloužilého elektrozařízení „v místě prodeje“ (na provozovně žalobce) a od možnosti naplnění této zákonné povinnosti žalobce touto formou na základě svého nesprávného právního posouzení v dané věci zcela abstrahovala.
 - f) Žalovaný, stejně jako inspekce, mylně argumentuje postavením žalobce coby „povinné osoby“ (tedy nikoliv výhradně postavením žalobce coby „posledního prodejce“ – viz strana 11 rozhodnutí), což potvrzuje nesprávnost právního posouzení v dané věci.
8. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá nezákonnost a nepřiměřenost výše pokuty. Přitom namítá, že námitky uvedené v odvolání ohledně výše uložené pokuty byly vypořádány zcela formálně a není patrné, jakými úvahami byla inspekce vedena k uložení dané pokuty a na kolik je výše této pokuty v souladu s obdobnými případy. Žalobce zejména namítá, že inspekce výši pokuty založila na premise, že prokázala „nefunkčnost sběrné sítě zpětného odběru“ a namítá, že k prokázání tohoto faktu v žádném případě nedošlo, přičemž bylo zcela nedostatečně posouzeno, že žalobce je zapojen do kolektivního systému společnosti REMA Systém a.s., na kterého své povinnosti v rozsahu zajištění zpětného odběru v souladu se zákonem o odpadech přenesl (žalovaný pak daný fakt nijak nehodnotil).
9. Žalobce také namítá, že zcela chybí doložení toho, že v daném případě nedošlo k „nedůvodným rozdílům při rozhodování skutkově podobných případů“. Žalovanému dále vytýká, že potvrdil správnost postupu inspekce, která si zcela nezákonně vysvětlila nutnost přihlédnutí k osobním a majetkovým poměrům pachatele při ukládání pokut tak, že žalobce provozuje největší internetový obchod v České republice, proto je na místě mu uložit pokutu v adekvátní výši a tím ho na příště motivovat k respektování zákona o odpadech. Toto kritérium považuje žalobce za nezákonné a v demokratickém právním státě za stěží přijatelné, tím méně souladné se zákonem, když žalovaný v rozhodnutí omlouvá přístup žalovaného a vysvětluje, jak které pasáže rozhodnutí inspekce je nutné chápat a vykládat v kontextu jiných pasáží a podobně, aniž by posoudil nezákonnost rozhodnutí inspekce. Ani při uložení pokuty tak žalovaný nevychází z toho, co stanoví právní předpisy, ale z toho, co inspekce a žalovaný chtěly, aby dané právní předpisy upravovaly, či jak by bylo vhodné, aby dané předpisy byly formulovány, a trestají žalobce za jednání bez ohledu na to, zda žalobci jednání přičítat lze. Tento postup považuje za nepřijatelný a odporující ústavnímu zakotvení pravomocí správních orgánů.
10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobcem první zmíněný odkaz nebyl pro spotřebitele v rámci nákupu na webu žalobce dohledatelný. Zdůraznil, že veškeré úvahy byly řádně uvedeny, když v rozhodnutí byl žalobce poučen o tom, že informace o zpětném odběru použitého elektrozařízení musejí

být k nalezení bez potíží přímo v e-shopu, a to přímo vedle obecných informací o nabízeném zboží. Spotřebitel nemá důvod sám aktivně vyhledávat informace o zpětném odběru ve vyhledávači na webu žalobce, či dokonce na obecných webových vyhledávačích typu google. Spotřebitel mnohdy totiž nemá ani žádné povědomí o mechanismu zpětného odběru. Tyto informace se proto ke spotřebiteli musí dostat v procesu administrace objednávky zboží. Pokud jde o zmínku žalobce odkazu na www.alza.cz/zpětný-odber-elektrozarizeni-art14048.htm uvedl, že sám žalobce ve vyjádření ze 17.1.2017 konstatoval, že až ke dni vyjádření (tedy dodatečně) byla tato stránka v odpovídajícím rozsahu upravena tak, aby vyhovovala zákonným požadavkům.

11. K námitce porušení práva vyjádřit se k povaze a okolnostem obvinění uvedl, že k porušení tohoto práva nedošlo. Jde-li o správní delikt podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona, povinná osoba dle § 38 odst. 4 a subjekt správního deliktu je definován dle § 38 odst. 3 jakožto „osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která výrobky uvedené v odst. 1 uvádí na trh“, což nepochybně žalobce je. Se skutečností, že žalobce je posledním prodejcem a tedy osobou, na kterou se vztahuje povinnost dle § 38 odst. 4, byl žalobce seznámen inspekcí již v procesu kontroly (část č. 3 správního spisu inspekce –dílní protokol o kontrole, strana 2, část č. 11, str. 2), ale i ve správním řízení (část č. 12 správního spisu inspekce, str. 2). Ani zmínka o tom, že žalobce je též v postavení výrobce, nemůže nic změnit na postavení žalobce jakožto posledního prodejce, které bylo relevantní ve smyslu § 38 odst. 4 zákona o odpadech. Pokud jde o druhý delikt, tj. § 66 odst. 3 písm. g) zákona spočívající v porušení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech, jedná se taktéž i povinnou osobu jakožto posledního prodejce (tím se dle § 37 písm. o) zákona o odpadech rozumí právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku dodává v rámci své podnikatelské činnosti elektrozařízení konečnému uživateli). V zahájení řízení je ve vztahu k porušení § 37 odst. 4 písm. a) explicitně uvedeno, že žalobci jakožto poslednímu prodejci. Tyto skutečnosti pak byly uvedeny již v rozhodnutí inspekce ze dne 1.2.2017, které bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8.1.2017, takže žalobce už nemohl mít v rámci druhého projednání věci o podstatě správně trestního obvinění žádných pochyb.
12. Ke třetí žalobní námitce uvedl, že možnost konečných uživatelů bezplatně odevzdat použité elektrozařízení se vztahuje k místu, kde zboží spotřebitel zakoupil (prodejna), či v případě distančního prodeje tam, kde mu bylo dodáno (místo dodávky). Konečný uživatel musí mít zajištěno právo odevzdat vyřazený spotřebič ke zpětnému odběru dle způsobu prodeje, jakým pořídil spotřebič nový. K poslední žalobní námitce zdůraznil, že skutečnost, že vytýkané povinnosti měl plnit někdo jiný, konkrétně REMA Systém, nemá pro odpovědnost žalobce s ohledem na ustanovení § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, žádný právní význam. Žalobce jako povinná osoba zodpovídá za výsledek. Pokud jde o kritéria pro uložení pokuty, zdůraznil žalovaný, že § 67 odst. 2 zákona o odpadech ve znění účinném do 31.6.2017 obsahoval demonstrativní výčet kritérií i zohlednění dalších kritérií. Závěrem se pak vyjádřil k námitce týkající se nedůvodných rozdílů při rozhodování žalovaného.
13. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
14. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 6.9.2016 provedla inspekce dle § 76 zákona o odpadech kontrolu žalobce zaměřenou na plnění povinností při zpětném odběru elektrozařízení. Průběh a zjištění kontroly bylo zaprotokolováno a žalobce byl v dílním protokolu o průběhu kontroly ze dne 6.9.2016

vyzván k doložení požadovaných dokladů. Následně inspekce sepsala protokol o kontrole ze dne 21.10.2016, proti kterému žalobce nevznese žádné námitky. Dne 19.12.2016 zahájila inspekce správní řízení ve věci uložení pokuty za spáchané delikty. Žalobce dne 17.1.2017 zaslal inspekci své námitky. Dne 1.2.2017 vydala inspekce rozhodnutí, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 200.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí inspekce podal žalobce odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 8.11.2017, č.j. 761/500/17, ENV/18485/17 prvostupňové rozhodnutí inspekce zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení prvostupňového rozhodnutí byla potřeba doplnit výrokovou část rozhodnutí o základní popis skutku, zvláště kvalifikovat jednotlivá deliktní jednání a doplnit odůvodnění rozhodnutí v souvislosti s neplněním zpětného odběru elektrozařízení.

15. Inspekce znovu ve věci rozhodla dne 15.2.2018 tak, že žalobci uložila pokutu ve výši 180.000,- Kč za správní delikty

- dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění platném a účinném do 30.6.2017 (dále jen „zákon o odpadech“), které stanoví, že pokutu uloží inspekce právnické osobě, která nezajistí zpětný odběr použitých výrobků určených ke zpětnému odběru, za porušení ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech, které stanoví, že poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech zajistí, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodáváného elektrozařízení podobného typu a použití.
- Porušení ust. § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech se společnost Alza, jakožto poslední prodejce, dopustila tím, že dne 21.10.2016 nastavený systém zpětného odběru nesplňoval požadavky tohoto ustanovení, neboť společnost Alza zajistila v místě dodávky zboží (na adrese uvedené zákazníkem) bezplatné odevzdání použitého elektrozařízení ke zpětnému odběru jen v případě dodávky zboží prostřednictvím určené doručovací společnosti „Geis“ a „Rhenus Home Delivery“ u elektrozařízení skupiny č. 1 a 4 dle přílohy č. 7 k zákonu o odpadech. U skupin elektrozařízení 2, 3, 5, 6, 7, 8 a 9 dle přílohy č. 7 k zákonu o odpadech tuto povinnost neplnila. Dále tím, že společností Alza nastavený systém ke dni 24.1.2017 neumožňoval zpětný odběr použitých elektrozařízení při dodání zboží prostřednictvím samoobslužné schránky tzv. Alzaboxu na adrese Mostní 814, Kralupy nad Vltavou („AlzaBox Kralupy nad Vltavou“), neboť nejbližší místo zpětného odběru se nacházelo ve vzdálenosti 200 m na adrese Štefánikova 720, Kralupy nad Vltavou. Dále zpětný odběr nebyl umožněn při dodání zboží do Alzaboxu na adrese ul. Mladoboleslavská, 197 21 Praha 9 („AlzaBox Praha 9 – Mladoboleslavská“), neboť nejbližší místo zpětného odběru se nacházelo ve vzdálenosti cca 3 km na adrese Letňanská 872/21, Praha 9. Při dodání zboží do uvedených Alzaboxů tak nebylo zajištěno bezplatné odevzdání použitého elektrozařízení v místě dodávky zboží.
- Dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech, které stanoví, že pokutu uloží inspekce právnické osobě, která nesplní jinou povinnost související se zpětným odběrem za porušení ustanovení ust. § 38 odst. 4 zákona o odpadech, které stanoví, že povinná osoba musí prostřednictvím právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, která prodává výrobky uvedené v odstavci 1 konečnému

uživateli, (dále jen „poslední prodejce“) zajistit, aby byl konečný uživatel informován o způsobu provedení zpětného odběru těchto použitých výrobků. Výrobce elektrozařízení dále zajistí informování konečného uživatele o

- a) požadavku, aby elektrozařízení nebyla odstraňována spolu se směsným komunálním odpadem, ale byla fyzickými osobami odkládána na místech k tomu určených nebo v místech zpětného odběru.
 - b) jejich úloze v opětovném použití elektrozařízení a materiálovém nebo jiném využití elektroodpadu.
 - c) možných škodlivých vlivech nebezpečných látek obsažených v elektrozařízení na životní prostředí a na lidské zdraví.
 - d) významu grafického symbolu podle § 37k odst. 2 pro označování elektrozařízení pro účely zpětného odběru elektrozařízení a odděleného sběru elektroodpadu.
- Porušení ust. § 38 odst. 4 zákona o odpadech se společnost Alza, jakožto povinná osoba (výrobce), dopustila tím, že ke dni kontroly, provedené dne 6.9.2016, na svých internetových stránkách www.alza.cz neinformovala konečné uživatele o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků prostřednictvím míst zpětného odběru zřízených kolektivními systémy REMA PV Systém, a.s. a Rema Systém a.s., které pro společnost Alza zajišťují společné plnění povinností výrobců elektrozařízení (chyběl alespoň odkaz na příslušné stránky kolektivních systémů). Dále tím, že na svých internetových stránkách neinformovala konečné uživatele ve smyslu bodů a) až d) ust. § 38 odst. 4 zákona o odpadech.
 - Za výše uvedené správní delikty **byla žalobci uložena jedna pokuta** podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt dle inspekce závažnější (nezajištění zpětného odběru), to je správní delikt podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech.

V odůvodnění rozhodnutí inspekce zdůraznila, že při podrobné kontrole stránek e-shopu www.alza.cz dne 6.9.2016 informace o zpětném odběru nenalezla, přestože se je snažila cíleně najít. O uvedené stránce neměl žádné informace ani přítomný zástupce společnosti Alza při této kontrole. Samotná existence internetové stránky <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> - byla odvolatelem uvedena až po zahájení správního řízení. Navíc bez znalosti této přesné adresy, neměl konečný uživatel šanci se o uváděných informacích dozvědět (na rozdíl od nedostačujících informací uvedených v obchodních podmínkách, které byly přístupné z hlavní stránky e-shopu). Proto zajištění informační povinnosti nebylo splněno. Dále pak inspekce odkázala na ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech, ve kterém se jasně hovoří o bezplatném odběru v místě prodeje nebo dodávky. Z ustanovení ale neplyne nemožnost výběru – místo prodeje nebo dodávky -, neboť z pohledu zpětného odběru není rozhodující „místo“ uzavření kupní smlouvy (internet), ale fyzické předání (a tedy dodání) zboží. To se uskutečňuje v provozovnách společnosti Alza, dále na adresách zadaných zákazníky a v AlzaBoxech. AlzaBox je místem zařízeným posledním prodejcem, společností Alza, k dodání zboží zákazníkovi a tak zde je povinnost zpětného odběru. Inspekce dále uvedla, že společnost Alza je z pohledu zákona o odpadech jak výrobcem (ustanovením § 37g písm. e) bod 3), tak i posledním prodejcem elektrozařízení (ustanovení § 37g písm. o) určených pro domácnosti. Inspekce také uvedla, že při kontrole dne 6.9.2016 nebylo zřejmé, s jakými kolektivními systémy má společnost Alza uzavřené smlouvy, nebylo možné ověřit, zda byla podána za společnost Alza roční zpráva o plnění povinnosti zpětného odběru za elektrozařízení a odděleného sběru

elektroodpadu za rok 2015 do systému ISPOP. Inspekce pak konstatovala, že společnost Alza je v pozici výrobce pro všechny skupiny elektrozařízení vyjma skupiny č. 10 výdejní automaty, který zajišťuje plnění povinností podle ustanovení § 37h odst. 1 písmeno c) zákona o odpadech, prostřednictvím společnosti REMA PV Systém a.s. a REMA Systém a.s. Inspekce zdůraznila, že při kontrole zjistila, že na internetových stránkách společnosti Alza nebyl uveden žádný viditelný odkaz na využití míst od zpětného odběru ze řízených REMA PV systém a REMA Systém. Zákazník tak nebyl informován o možnosti využít této sítě sběrných míst. K tomu se vyjádřila písemně společnost Alza dopisem ze dne 17.1.2017, kde uvedla, že předmětnou povinnost splnila již ve chvíli vzniku podkladu pro toto správní řízení prostřednictvím sítě míst zpětného odběru REMA (smluvní partner), na níž zákazníci odkazovala webovými stránkami e-shopu Alza.cz (<https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech>) a že ke dni sepsání písemného vyjádření upravila příslušnou webovou stránku e-shopu Alza.cz <https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm> (stránka, na kterou se zákazník dostane přes proklik v obchodních podmínkách – poznámka ČIŽP), aby tak přímo či odkazem informovala konečné uživatele o způsobu provedení zpětného odběru a dalších údajů ve smyslu § 37 odst. 4 zákona o odpadech. Inspekce však uvedla, že při šetření nevyplynul žádný poznatek o tom, že by kontrolovaná osoba měla na svých webových stránkách e-shopu odkaz na sběrnou síť REMA. Dále pak inspekce posuzovala povinnosti žalobce jako posledního prodejce z hlediska ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) a písm. b) zákona o odpadech s tím, že i on má povinnost informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru, a podle § 38 odst. 5 zákona o odpadech. Inspekce pak podrobně popisovala informace zjištěné při podrobnější kontrole dne 21.10.2016, kdy u jednotlivých skupin elektrozařízení zjistila, že pouze u skupiny elektrozařízení č. 1 se po výběru doručovací společnosti objevila zaškrťovací kolonka „odvoz starého spotřebiče, 0,- Kč“). Takto nastavený systém společnosti Alza pro zpětný odběr nesplňuje požadavky ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech. Společnost Alza uvedenou povinnost plnila jakožto poslední prodejce v místě prodeje a v místě dodávky jen v případě dodávky zboží prostřednictvím doručovací společnosti Geis a Rhenus Home Delivery, a to omezeně pro elektrozařízení skupiny č. 1 a 4. Možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě dodávky se však musí vztahovat na všechny způsoby dopravy (včetně doručovací společnosti) a pro všechny skupiny elektrozařízení. Zákazník navíc neměl možnost zvolit doručovací společnost Geis a Rhenus Home Delivery u všech druhů elektrozařízení, tuto možnost měl pouze při objednávce zboží větších rozměrů. V případě objednávky elektrozařízení menších rozměrů nebyla možnost vrácení v režimu „kus za kus“ v místě dodávky umožněna. Tuto povinnost neplnila společnost Alza ani při dodávce zboží na pobočku České pošty, kterou si určí zákazník při objednávce. Zpětný odběr nebyl prováděn ani v případě z tzv. samoobslužných schránek – AlzaBoxů. Potom inspekce odůvodnila stanovenou výši pokuty. Hodnotila i polehčující okolnosti, jako je krátká doba protiprávního stavu, i snaha společnosti napravit zjištěný stav. K tomu došlo změnou v objednávkovém systému zboží, i provedením úpravy informačního textu pro zákazníky, který mimo jiné obsahuje odkaz na síť míst zpětného odběru REMA a zřízení objednávkového formuláře pro zpětný odběr, který není omezen druhem (skupinou) elektrozařízení, ani není neterminován místem odběru použitého elektrozařízení či doručovací firmou. Přitom zohlednila, že žalobce je společnost, která provozuje největší internetový obchod v České republice a uložená pokuta jej bude příště motivovat k respektování zákona o odpadech.

16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl v podstatě shodné námitky jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým pouze změnil datum, ke kterému bylo posuzováno porušení uvedené povinnosti, neboť se podle něj společnost dopustila porušení povinnosti ke dni 17.10.2016, a nikoli ke dni kontroly, jak bylo uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí inspekce potvrdil. Ministerstvo se ztotožnilo s inspekci v závěru, že žalobce porušil povinnosti uvedené v § 38 odst. 4 zákona o odpadech, když neměl ke dni kontroly ke dni 6.9.2016 na internetových stránkách uvedeny příslušné odkazy na kolektivní systémy REMA PV systém a REMA Systém, kterými by konečné uživatele informoval o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků prostřednictvím míst zpětného odběru, a zároveň tím, že na těchto internetových stránkách neuvedl informace směřující taktéž ke konečným uživatelům ve smyslu § 38 odst. 4 písm. a) až d) zákona o odpadech. K existenci internetové stránky <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> uvedl žalovaný, že tato nemůže spolehlivě plnit svoji funkci a informovat konečné uživatele ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4. Informace vztahující se zpětnému odběru elektrozařízení by měly být nejen v ucelené formě, ale také by měly být pro uživatele snadno dohledatelné. To však v případě zmíněných internetových stránek odvolatele splněno není. Žalovanému ani inspekci se nepodařilo uvedené stránky společnosti dohledat. Uvedené informace by měly být uvedeny jednoznačně přímo v e-shopu, vedle obecných informací ke konkrétnímu kupovanému spotřebiči, aby se konečný uživatel o možnosti vrácení použitého zboží v rámci nákupu nového zboží dozvěděl. Pokud společnost Alza namítá, že nemohla reagovat na výpis z internetové stránky ze dne 17.10.2016, neboť místní šetření v rámci kontroly proběhlo již dne 6.9.2016 uvedlo ministerstvo, že společnost mohla reagovat na tento výpis již na základě doručení protokolu o kontrole ze dne 21.10.2016, proti kterému však žádné námitky nevznesla. Žalovaný zdůraznil, že pořízený výpis z internetové stránky ze dne 17.10.2016 byl řádně vytištěn, zařazen ve spisovém materiálu, rovněž obsahuje webovou adresu i datum pořízení. K námitce, že žalobce nebyl seznámen se stanoviskem, v jaké pozici je v řízení chápán, odkázalo ministerstvo na to, že inspekce již při zahájení řízení dne 19.12.2016 popsala postavení účastníka řízení s tím, že bylo konstatováno, že společnost Alza je z pohledu zákona o odpadech jak výrobcem, tak i posledním prodejcem elektrozařízení určených pro domácnosti. Žalovaný pak hodnotil také kritéria pro uložení pokuty a upozornil, že inspekce vzala v úvahu důsledky, které mohly porušení povinnosti ze strany společnosti Alza mít pro životní prostředí, velikost společnosti a její obrat, který vypovídá o objemu prodáváných elektrospotřebičů i dobu trvání protiprávního stavu. Vzala v úvahu i postoj společnosti Alza k celé záležitosti. Shodně jako inspekce žalovaný neshledal důvod pro upuštění od správního trestání. v závažnosti jednotlivých deliktů a zdůraznil vysoký podíl nebezpečnosti ohrožení životního prostředí, a to jak v přímém ohrožení životního prostředí (odkládání a možné zbavování se elektroodpadu mimo místa k tomu určená) a současně také potlačení informovanosti veřejnosti o odpadovém hospodářství, které může vést k poškození životního prostředí. Dále pak zdůraznil k výši pokuty, že tato musí být uložena v takové výši, aby byla citelným zásahem do majetkové sféry delikventa. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.8.2014 č.j. 10 Ads 140/2014-58. Na závěr ministerstvo odůvodnilo provedenou změnu výroku prvostupňového rozhodnutí a uvedlo, že inspekce nemohla vztahovat počátek deliktu ke dni inspekční kontroly, neboť k samotnému zjištění (že příslušná webová stránka odvolatele neobsahuje odkaz na způsob

provedení zpětného odběru použitých výrobků prostřednictvím míst zpětného odběru zřízených kolektivními systémy společnosti REMA, které pro společnost odvolatele zajišťují společné plnění povinnosti výrobců elektrozařízení a dále, že na svých webových stránkách neinformoval odvolatel konečné uživatele ve smyslu písmene a) až d) dle ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech) dospěla až dne 17.10.2016, tedy v den, kdy uvedené informace na internetových stránkách žalobce nedohledala a také adresu www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm v ten samý den do spisu zaprotokolovala.. Ministerstvo také uvedlo, že časové rozpětí mezi jednotlivými daty, cca 1 měsíc, nemá zásadní význam, a proto informace uvedené ve výroku nepovažovalo za jakkoli rozhodující pro věc.

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. V první žalobní námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje zejména v tom, že žalovaný nezohlednil fakt, že veškeré požadované informace (o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků) byly na webové stránce žalobce obsaženy, konkrétně na <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> a není patrné, proč inspekce i žalovaný považují za rozhodující druhý webový odkaz (<https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm>), který v době dané kontroly informace neobsahoval. Oba odkazy vychází ze stejné základní „internetové stránky“ žalobce. Stejně tak není patrné, proč žalovaný nezohlednil úpravu textu na druhém webovém odkazu. Z rozhodnutí není dle žalobce patrné ani to, proč žalovaný v rozhodnutí uvedl, že výše uvedená webová stránka <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> nemůže plnit svoji funkci a informovat konečné uživatele ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4. Dle žalobce není také zřejmé, proč žalovaný za „adekvátní způsob pro vyhledávání předmětných informací“ nepovažuje postup využívající standartní a všeobecně využívaný internetový vyhledávač (např. <https://www.google.cz>). Žalovaný pak zcela opominul fakt, že inspekce v rámci kontroly hledala předmětné informace na webu žadatele ve vyhledávacím okénku sloužícím identifikaci hledaného zboží, neboť tento nepochopitelný postup inspekce v žádném případě nemohl vést k získání daných informací.
19. Soud se nejprve zabýval právě touto námitkou, neboť v případě, že by ji posoudil jako důvodnou, byl by to důvod pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí bez nutnosti vypořádání dalších žalobních námitek.
20. Při vypořádání této námítky je třeba uvést, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové. Ty vycházejí z ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb. a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí být jasné a přesvědčivé.

21. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, č.j. 6A 48/92-23). Z ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu se podává, že správní orgán hodnotí „*podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“.
22. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný uvedl, v jakém jednání žalobce spatřuje porušení zákona, včetně toho, jakých deliktů se tímto jednáním dopustil. Soud předesílá, že na řízení před prvostupňovým správním orgánem i na řízení odvolací je nutno nahlížet jako na jeden celek. Proto soud i z hlediska posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vycházel také z obsahu rozhodnutí prvostupňového. Nicméně pokud jde o posouzení napadeného rozhodnutí, konstatuje soud, že se s námitkou nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí neztotožňuje. Žalovaný totiž řádně na straně 8 odůvodnil, proč uvedená webová stránka <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> nemůže plnit svoji funkci a informovat konečné uživatele ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech. Vycházel přitom ze zjištění učiněných inspekci a zejména zdůraznil, že tato stránka nebyla bez znalosti přesné internetové adresy dohledatelná. Žalovaný přitom zdůraznil, že informace vztahující se ke zpětnému odběru elektrozařízení by měly být v ucelené formě a pro konečného uživatele snadno dohledatelné, což, v daném případě splněno nebylo. Žalovaný také vytýkal žalobci, že ani po úpravě internetových stránek se možnost odevzdání použitého zboží ve všech případech automaticky zákazníkovi nezobrazila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto dle soudu patrné, proč žalovaný považoval žalobcem zvolený postup za nedostatečný, i to v čem spatřoval rozpor se zákonem. Stejně tak soud považuje za dostatečně odůvodněnou změnu výroku prvostupňového rozhodnutí s ohledem na „počátek tvrzeného deliktu“, když žalovaný zohlednil, že k samotnému zjištění o tom, že webová stránka příslušné informace neobsahuje, dospěla inspekce až dne 17.10.2016, tedy v den, kdy uvedené informace na internetových stránkách odvolatele nedohledala a také adresu <https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm> v ten samý den do spisu zaprotokolovala. Soud proto žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou neshledal, a proto přistoupil k vypořádání dalších žalobcem v žalobě vznesených námitk.
23. Žalobci je správními orgány vytýkáno porušení dvou ustanovení zákona o odpadech. Jedná se jednak o ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech, podle kterého poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech zajistí, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodávaného elektrozařízení podobného typu a použití. Porušení tohoto ustanovení se společnost Alza, jakožto poslední prodejce, dopustila tím, že dne 21.10.2016 nastavený systém zpětného odběru nesplňoval požadavky tohoto ustanovení, neboť společnost Alza zajistila v místě dodávky zboží (na adrese uvedené zákazníkem) bezplatné odevzdání použitého elektrozařízení ke zpětnému odběru jen v případě dodávky zboží prostřednictvím určené doručovací společnosti „Geis“ a „Rhenus Home Delivery“ u elektrozařízení skupiny č. 1 a 4 dle přílohy č. 7 k zákonu o odpadech. U skupin elektrozařízení 2, 3, 5, 6, 7, 8 a 9 dle přílohy č. 7 k zákonu o odpadech tuto povinnost neplnila. Dále tím, že společností Alza nastavený systém ke dni 24.1.2017 neumožňoval

zpětný odběr použitých elektrozařízení při dodání zboží prostřednictvím samoobslužné schránky tzv Alzaboxu v uvedených místech. Při dodání zboží do uvedených Alzaboxů tak nebylo zajištěno bezplatné odevzdání použitého elektrozařízení v místě dodávky zboží.

24. Dalším ustanovením, jehož porušení je žalobci vytýkáno, je § 38 odst. 4 zákona o odpadech, podle kterého povinná osoba musí prostřednictvím právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, která prodává výrobky uvedené v odstavci 1 konečnému uživateli, (dále jen "poslední prodejce") zajistit, aby byl konečný uživatel informován o způsobu provedení zpětného odběru těchto použitých výrobků. Výrobce elektrozařízení dále zajistí informování konečného uživatele o
- a) požadavku, aby elektrozařízení nebyla odstraňována spolu se směsným komunálním odpadem, ale byla fyzickými osobami odkládána na místech k tomu určených nebo v místech jejich zpětného odběru,
 - b) jejich úloze v opětovném použití elektrozařízení a materiálovém nebo jiném využití elektroodpadu,
 - c) možných škodlivých vlivech nebezpečných látek obsažených v elektrozařízení na životní prostředí a na lidské zdraví,
 - d) významu grafického symbolu podle § 37k odst. 2 pro označování elektrozařízení pro účely zpětného odběru elektrozařízení a odděleného sběru elektroodpadu.
25. Porušení této povinnosti se žalobce dle žalovaného dopustil tím, že jakožto povinná osoba (výrobce) ke dni 17.10.2016 na svých internetových stránkách www.alza.cz neinformovala konečné uživatele o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků prostřednictvím míst zpětného odběru zřízených kolektivními systémy REMA PV Systém, a.s. a Rema Systém a.s., které pro společnost Alza zajišťují společné plnění povinností výrobců elektrozařízení (chyběl alespoň odkaz na příslušné stránky kolektivních systémů), a dále tím, že na svých internetových stránkách neinformovala konečné uživatele ve smyslu bodů a) až d) ust. § 38 odst. 4 zákona o odpadech.
26. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá vady řízení, které spatřuje v tom, že nebyl před vydáním rozhodnutí I. stupně seznámen s tím, v jaké pozici chápe správní orgán společnost žalobce, zdali jako výrobce nebo jako posledního prodejce, neboť to má dopad na jednotlivé povinnosti. Žalobce vytýká, že měl možnost se k otázce, zda inspekce chápe žalobce jako „výrobce“ nebo jako „posledního prodejce“ nebo jako „výrobce I – posledního prodejce“, vyjádřit až v rámci svého odvolání, což považuje za zcela nedostatečné.
27. Soud ani tuto námitku důvodnou neshledal, neboť je ze správního spisu patrné, že inspekce se k postavení žalobce vyjádřila, když skutečnost, že žalobce je z pohledu zákona o odpadech jak výrobcem, tak i posledním prodejcem, vyplývá již z Dílčího protokolu o průběhu kontroly provedené u žalobce dne 6.9.2016, i z Oznámení o zahájení správního řízení. Stejným způsobem je postavení žalobce z hlediska zákona o odpadech vysvětleno i v rozhodnutí inspekce ze dne 15.2.2018. Toto rozhodnutí sice bylo následně žalovaným zrušeno, avšak pro věc je podstatné, že žalobce již byl v době vydání tohoto rozhodnutí ze strany inspekce seznámen s tím, v jaké pozici je společnost žalobce v řízení chápána a žalobce měl možnost na toto zjištění reagovat. Žalobci byl tedy názor inspekce na jeho postavení znám již od zahájení správního řízení před prvostupňovým správním orgánem a tvrdí – li tedy, že měl možnost se k této otázce vyjádřit až v rámci odvolání proti v pořadí druhému prvostupňovému rozhodnutí, neodpovídá tato námitka obsahu správního spisu, a soud ji proto neshledal důvodnou.

28. Žalobce ve třetí žalobní námitce vytýká žalovanému nesprávné právní posouzení povinností žalobce coby tzv posledního prodejce, když namítá, že:
- a) Zákon o odpadech neuvádí, že „možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě dodávky se musí vztahovat na všechny způsoby dopravy“, jak mylně dovozují správní orgány a namítá, že jde o výklad § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech zcela nad rámec jeho textu a smyslu.
 - b) Ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech uvádí, že povinnost zajistit, aby konečný uživatel měl možnost zpětně odebrat použité elektrozařízení režimu „1:1“, je stanovena „v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení“. Jde tedy o alternativy, kdy naplnění jedné z alternativ snímá z posledního prodejce povinnost dle druhé alternativy. Výklad zastávaný inspekcí proto považuje za nemožný.
 - c) Tzv. ALZA boxy jsou sice místem dodávky daného elektrozařízení, nikoli ale místem prodeje – pokud tedy byla naplněna možnost zpětného odběru použitého elektrozařízení v režimu 1:1 v místě prodeje (na provozovně žalobce), zákonná povinnost žalobce zajistit zpětný odběr použitého elektrozařízení v režimu 1:1 tím byla beze zbytku splněna.
 - d) Za nesrozumitelný považuje odkaz na postavení České pošty, a.s., provozovatele tzv. P.O.Boxů, coby pouhé spediční společnosti, a to ve srovnání s pozicí žalobce. Zřejmě jde o nepochopení příměru, který žalobce použil v odvolání. V řízení není možno vycházet z toho, jak by podle inspekce a žalovaného měl daný systém ideálně fungovat, ale je nutné posuzovat, zda žalobce dostal svým povinnostem dle platného a účinného textu zákona o odpadech.
 - e) Žalovaný nijak nezohlednil zjevný fakt, že inspekce neprověřovala, zda je zbavit se vysloužilého elektrozařízení „v místě prodeje“ (na provozovně žalobce) a od možnosti naplnění této zákonné povinnosti žalobce touto formou na základě svého nesprávného právního posouzení v dané věci zcela abstrahovala.
 - f) Žalovaný, stejně jako inspekce, mylně argumentuje postavením žalobce coby „povinné osoby“ (tedy nikoliv výhradně postavením žalobce coby „posledního prodejce“ – viz strana 11 rozhodnutí), což potvrzuje nesprávnost právního posouzení v dané věci. (jakož i oprávněnost odvolacích námitek i žalobních tvrzení dle bodu B.- Vady řízení)
29. Takto rozvedená žalobní námitka směřuje proti výkladu ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech správními orgány. Podle tohoto ustanovení poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech zajistí, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodáváného elektrozařízení podobného typu a použití.
30. K části námitek pod bodem a) soud považuje za nutné zdůraznit, že z ustanovení jednoznačně vyplývá, že poslední prodejce elektrozařízení je povinen zajistit zpětný odběr použitého elektrozařízení, když zde nikde není uvedeno, že by se tato povinnost vztahovala pouze k některým nákupům těchto zařízení, natož pouze jen k některým způsobům dopravy, tedy k vybraným dopravcům, jak se snaží navodit žalobce. Zejména inspekce se ve svém rozhodnutí velmi podrobně zabývala tím, zda se v případě

jednotlivých skupin elektrozařízení při objednávce zboží zobrazila kolonka „Odvoz starého spotřebiče, 0 Kč“ a pokud ano, tak za jakých okolností. Podrobný rozbor je uveden na straně 9 prvostupňového rozhodnutí a soud má za to, že správní orgán podrobně uvedl, z jakých zjištění vycházel a proč dospěl k závěru o nesplnění požadavků ust. § 37k odst.4 písm. a) zákona o odpadech.

31. V části námitky pod bodem b) jde v podstatě o výklad pojmu „v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení“. Soud se nemůže ztotožnit s výkladem učiněným žalobcem, a to, že se jedná o alternativy, kdy naplnění jedné z alternativ snímá z posledního prodejce povinnost dle druhé alternativy. Takový výklad z uvedeného ustanovení totiž dovodit nelze. Došlo - li tedy k prodeji zboží přes e-shop alza.cz a následná dodávka zboží konečnému uživateli byla provedena např. spediční firmou, nelze uvedené ustanovení vyložit jinak, než že je žalobce jako poslední prodejce povinen zajistit konečnému uživateli stejným způsobem i odvoz použitého spotřebiče. Pokud tedy dojde k uzavření kupní smlouvy přes internet s následnou dodávkou zboží uživateli, nemůže se tím prodejce zbavit povinnosti zajistit zpětný odběr použitého zboží, neboť podstatné je v tomto případě místo dodání zboží. V případě, že by soud přistoupil na výklad ustanovení provedený žalobcem, mohlo by dojít k situaci, že by žalobce jako poslední prodejce mohl tvrdit, že uvedenou povinnost splnil ve všech případech již tím, že zajistil zpětný odběr pouze v místě prodeje a není proto již povinen zajistit zpětný odběr v místě dodávky. V tomto případě by ale vznikla konečnému uživateli povinnost, kdy by byl on sám povinen dopravit elektrospotřebič k vrácení na místo prodeje u žalobce. Takový záměr zákonodárce ale z citovaného ustanovení dovodit nelze, neboť snahou zákonodárce je usnadnit konečnému spotřebiteli odevzdání odpadu zákonem stanoveným způsobem a tím zajistit jeho zpětnou recyklaci.
32. S předchozí dílčí námitkou souvisí i další část námitky pod bodem c), ve které se žalobce snaží zbavit povinnosti zajistit zpětný odběr v místě dodávky v případě dodání zboží do tzv. Alza boxů. Soud souhlasí se žalobcem, že tzv. Alza boxy nejsou místem prodeje, ale jak již soud uvedl při vypořádání předchozí námitky, podstatné je z hlediska povinností stanovených v citovaném ustanovení „místo dodávky“, kterým je při tomto způsobu prodeje právě konkrétní Alza box a je proto na žalobci, aby v případě dodání zboží do tohoto místa zpětný odběr také v souladu se zákonem zajistil.
33. K části námitky pod bodem d) soud uvádí, že žalovaný zcela srozumitelně reagoval na sdělení žalobce, který přirovnával tzv. Alza boxy ke službě P.O.Box, kterou provozuje Česká pošta. Se žalovaným se soud ztotožňuje v tom, že Česká pošta je pouze spediční společností, které na základě zákona o odpadech nevzniká žádná povinnost. V tom se zcela odlišuje od žalobce, který je jako poslední prodejce dle tohoto zákona povinen zajistit zde uvedené povinnosti, m.j. právě i zpětný odběr použitého elektrozařízení, a to i ve zmiňovaných Alza boxech.
34. K části námitky, kterou žalobce rozvádí pod písm. e), soud uvádí, že ji vypořádat nemohl, neboť je zcela nesrozumitelná.
35. K postavení žalobce, jež namítá pod písm. f.) kde vytýká žalovanému, že stejně jako inspekce, mylně argumentuje v části rozhodnutí Ad [14,15a) b) c) d) e), 16] postavením žalobce coby „povinné osoby“, tedy nikoliv výhradně postavením žalobce coby „posledního prodejce“, uvádí soud, že v napadené části rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že Česká pošta, s.p. není na rozdíl od žalobce v postavení povinné osoby. Tento závěr

žalovaného soud považuje za zcela logický, neboť České poště, s.p. zákon o odpadech na rozdíl od žalobce v souvislosti s dodáním zboží žádnou povinnost neukládá. Vzhledem k velmi obecné rovině, ve které žalobce tuto námitku vznesl, uvádí soud ve stejné obecné rovině, že žalobce je v postavení povinné osoby, neboť mu zákon o odpadech ukládá konkrétní povinnosti, které je povinen plnit. Není proto dle soudu patrné, v čem žalobce spatřuje rozpor a z čeho dovozuje nesprávnost právního posouzení.

36. Z výše uvedených důvodů proto soud žalobní námitku týkající se nesprávného právního posouzení důvodnou neshledal.
37. V další žalobní námitce žalobce vytyká žalovanému nesprávné zjištění skutkového stavu, pokud je žalobci kladeno za vinu porušení ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech, podle kterého povinná osoba musí prostřednictvím právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, která prodává výrobky uvedené v odstavci 1 konečnému uživateli, (dále jen "poslední prodejce") zajistit, aby byl konečný uživatel informován o způsobu provedení zpětného odběru těchto použitých výrobků. Současně je výrobci elektrozařízení uložena povinnost informovat konečného uživatele o skutečnostech uvedených pod body a) – d) tohoto ustanovení (viz. bod. 24. rozsudku)
38. Žalovaný vytyká žalobci, že ke dni kontroly provedené 6.9.2016 na svých internetových stránkách www.alza.cz neinformoval konečné uživatele o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků prostřednictvím míst zpětného odběru zřízených kolektivními systémy REMA PV Systém, a.s. a REMA Systém, a.s., které pro společnost Alza zajišťují společné plnění povinností výrobců elektrozařízení (chyběl alespoň odkaz na příslušné stránky kolektivních systémů), a dále tím, že na svých internetových stránkách neinformoval konečné uživatele ve smyslu bodů a) – d) ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech.
39. Žalobce s tímto zjištěním nesouhlasí a tvrdí, že veškeré požadované informace (o způsobu provedení zpětného odběru použitých výrobků) byly na webové stránce žalobce obsaženy, konkrétně na <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech>.
40. Současně žalobce sám připouští, že webová stránka žalobce (<https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm>), na kterou odkazuje žalovaný, ke dni 17.10.2016 požadované informace skutečně neobsahovala.
41. Z citovaného ustanovení § 38 odst. 4 zákona o odpadech vyplývá povinnost žalobce jako posledního prodejce zajistit, aby byl konečný uživatel informován o způsobu provedení zpětného odběru těchto použitých výrobků a také povinnost, aby jako výrobce informoval o dalších s tím souvisejících informacích uvedených pod písm. a) – d) tohoto ustanovení. Zásadní skutečnost, která vedla žalovaného k uložení pokuty za porušení tohoto ustanovení je zjištění, že na internetových stránkách žalobce nebyl uveden žádný viditelný odkaz na využití míst zpětného odběru zřízených Rema PV Systém a REMA Systém, a.s., v důsledku čehož nebyl zákazník informován o možnosti využít této sítě sběrných míst. Tato skutečnost vyplývá z obsahu správního spisu, přičemž je z obou napadených rozhodnutí patrné, že správní orgány vyšly ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení a v něm provedené kontroly. Na základě neúspěšných pokusů o dohledání příslušných informací ČIŽP učinila závěr, že kontrolovaná osoba v době kontroly neměla na svých webových stránkách e-shopu odkaz na sběrnou síť REMA a že informace o zpětném odběru odkaz na sběrnou síť REMA v době kontroly neuváděly. Toto zjištění zcela odpovídá obsahu listin založeným ve správním spise. ČIŽP zohlednila i to, že ačkoli

byl vytčený nedostatek konstatován i v Protokolu o kontrole, žalobce jej nijak nerozporoval. Závěr o nesplnění povinnosti ze strany žalobce pak potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

42. Žalovaný uvedl, že první žalobcem zmíněná webová stránka <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech> nemůže plnit svoji funkci a informovat konečné uživatele ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4. Důvodem pro tento závěr byla skutečnost, že aby se uživatel k těmto stránkám dostal, musel znát přesnou internetovou adresu. Bez její znalosti neměl uživatel šanci se o uváděných informacích dozvědět. Z obsahu správního spisu a založených listin je patrné, že se inspekce i žalovaný pokoušely internetové stránky „zákon o odpadech“ na „webu“ společnosti dohledat, avšak bezvýsledně. Zákonem požadované informace nebyly tedy běžnému zákazníkovi jednoduše dostupné a nebyly pro něj snadno dohledatelné tak, aby se s nimi mohl při nákupu zboží v e-shopu seznámit a mohl se rozhodnout, zda možnost zpětného odběru využije či nikoli. Ke dni provedené kontroly tedy jiný odkaz, který by řešil zpětný odběr na stránkách žalobce inspekce nenalezla, a proto vycházela z obsahu stránky, kterou se jí podařilo najít, a tou byl druhý webový odkaz <https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm>. Tuto skutečnost zejména žalovaný v napadeném rozhodnutí při vypořádání odvolacích námitek řádně zdůraznil a odůvodnil, a proto není důvodná námitka, ve které žalobce vytýká žalovanému, že nebylo zdůvodněno, proč považuje za rozhodující právě webový odkaz <https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm>, a nikoli právě stránku webová stránka <https://www.alza.cz/zakon-o-elektroodpadech>.
43. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, ve které namítá, že není patrné, proč žalovaný nezohlednil úpravu textu na webovém odkazu <https://www.alza.cz/zpetny-odber-elektrozarizeni-art14048.htm>, neboť z rozhodnutí inspekce zjistil, že k zohlednění této změny došlo. Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí vycházela ze zjištěného stavu ke dni provedené kontroly (žalovaný pak toto zjištění vztáhl ke dni 17.10.2016), kdy zjistila, že na webových stránkách žalobce nebyly informace o způsobu provedení zpětného odběru stanovené v § 38 odst. 4 zákona o odpadech uvedeny. Inspekce nepochybnila, že žalobce ke dni sepsání písemného vyjádření tuto webovou stránku e-shopu upravil tak, že přímo či odkazem informovala konečné uživatele o způsobu provedení zpětného odběru a dalších údajů podle § 38 odst. 4 zákona o odpadech. Z rozhodnutí je pak patrné, že k provedené nápravě inspekce přihlédla při stanovení výše pokuty, když na straně 13 rozhodnutí tuto skutečnost posoudila jako významnou polehčující okolnost.
44. Podle žalobce není také zřejmé, proč žalovaný za „adekvátní způsob pro vyhledávání předmětných informací“ nepovažuje postup využívající standartní a všeobecně využívaný internetový vyhledávač (např. <https://www.google.cz>). Soud naopak dospěl k závěru, že z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, proč k tomu to závěru žalovaný dospěl. Žalovaný uvedl, že se mu nepodařilo najít příslušné informace na stránkách žalobce a že jedinou schůdnou možností, kterou se zmíněné internetové stránky podařilo zobrazit, bylo využití možnosti zadání slovního spojení „Alza zákon o odpadech“ přímo do internetového vyhledávače (např. společnosti google.com). Z uvedeného nelze dopět k závěru, že by žalovaný zpochybňoval „*standardní a všeobecně využívaný internetový vyhledávač*“, jak tvrdí žalobce, ale naopak z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný za neadekvátní považoval postup, při kterém by musel konečný uživatel informace o provedení zpětného odběru vyhledávat přes tento vyhledávač, neboť tyto informace by

měly být pro uživatele jednoduše dostupné přímo v e-shopu žalobce, což se nestalo. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

45. Poslední žalobcová námitka směřovala proti výši uložené pokuty, když pokutu považuje za nepřiměřeně vysokou. Tento názor soud nesdílí, neboť dle ustanovení § 66 odst. 8 písm. d) lze za přestupek podle odst. 3, kterého se žalobce dopustil, uložit pokutu do 10 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 180 000 Kč, tedy pokuta při dolní hranici zákonného rozpětí.
46. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; č. 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; č. 299/2004 Sb.)]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu „přiměřenost uložené pokuty“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a sankce tedy byla zjevně nepřiměřená.
47. K takovému závěru ale městský soud nedospěl, když má za to, že úvaha žalovaného, který potvrdil závěry inspekce ohledně stanovení výše pokuty, je dostatečná. Z rozhodnutí je patrné, že žalovaný hodnotil, jak polehčující, tak i přitěžující okolnosti, které spatřoval v důsledcích, které by porušení povinností ze strany žalobce mohlo mít pro životní prostředí. Pokud žalovaný vzal v úvahu i velikost společnosti a její obrat, nelze mu toto vytknout, neboť je patrné, že tuto skutečnost posuzoval proto, že vypovídá o objemu žalobcem prodávaných elektrospotřebičů, které mohou ohrozit životní prostředí, pokud se v důsledku řádného neinformování koneční uživatelé budou elektroodpadu zbavovat mimo místa k tomu určená. Zejména inspekce pak vyzdvihla význam možnosti bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky právě s ohledem na nutnost ochrany životního prostředí. Pokud žalobce poukazuje na to, že nebyla prokázána nefunkčnost sběrné sítě zpětného odběru, nelze se s tímto názorem žalobce ztotožnit. Naopak ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce nedostatečně informoval o možnosti bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, v důsledku čehož nemohl konečný uživatel tuto službu plně využít. Proto se soud ztotožňuje s názorem inspekce, že sběrná síť zpětného odběru proto nebyla zcela funkční.

48. Soud se neztotožnil ani s námitkou porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť není patrné, v čem žalobce spatřuje pochybení žalovaného. Žalobce sám neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že žalovaný v jeho případě postupoval odlišně než v jiném skutkově podobném případě a není tedy patrné, jaká práva žalobce měla být tímto postupem poškozena.
49. Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění soud neshledal důvodnou žádnou ze žalobních námitek, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
50. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. června 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

předsedkyně senátu